

ALEX SCARROW

JAZDCI ČASOM

PRVÁ MISIA

ZAHRÁVAJ SA S ČASOM A SVET,
KTORÝ POZNÁŠ VYMAŽEŠ V ZLOMKU SEKUNDY.

ALEX SCARROW v minulosti pracoval ako grafik. Neskôr sa rozhodol tvoriť počítačové hry. Nakoniec však dospel a stal sa z neho spisovateľ. Napísal niekoľko úspešných trilerov a filmových scenárov, ale až pri knihách pre mladých získal možnosť zabávať sa s myšlienkami a predstavami, s ktorými sa pohrával v čase, keď vymýšľal počítačové hry.

Žije v meste Norwich so synom Jacobom, manželkou Frances a dvomi tučnými potkanmi.

PRVÁ MISIA

ALEX SCARROW

slovart

Copyright © Alex Scarrow 2010

Translation © Klára Kruteková 2012

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2013

ISBN 978-80-556-0642-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Jacobi, môjmu korektorovi.
A na pamiatku Bullseya... úžasného potkana.

1. KAPITOLA

1912, Atlantický oceán

„Je ešte niekto na palube E?“ kričal Liam O'Connor. Jeho hlas sa ozýval úzkou chodbou a odrážal od ocelových stien. „Je tu niekto?“

Vládlo tam ticho, len z paluby nad ním prichádzal tlmený plač a dupot náhlivých krokov. Trup lode žalostne vŕzgal, ako sa napínal a natahoval v dôsledku pomalého ponárania provy pod hladinu oceánu.

Liam sa nohami zaprel do podlahy, ktorá sa čoraz viac dvíhala, a pridržal sa zárubne dverí na vedľajšej kajute. Pokyny hlavného stevarda boli jasné. Kým za ním vyjde na hornú palubu, musí zaistiť, aby boli všetky kajuty v tejto časti prázdne.

Nebol si istý, či to chce spraviť. Prenikavé kvílenie žien a detí, ktoré sa k nemu nieslo zhora, bolo desivé. Aspoň že na palube E, pri kajutách druhej triedy bol pokoj, no aj ten bol akýsi desivý. Úplné ticho tam však nebolo. Liam vedel, že vzdialený, silný lomoz, ktorý počuje, je ľadový oceán, čo sa valí do poškodenej lode, s hukotom preteká cez priedely a postupne tlačí loď ku dnu.

Znova zakričal: „Posledná výzva!“

Len pred niekoľkými minútami našiel v jednej z kajút mladú ženu s malým dievčatkom v záchranných vestách.

Strachom paralyzovaná žena sa triasla na posteli a dcéru stískala v náručí. Liam ich vyviedol ku schodom na palubu D. Keď sa rozchádzali, dievčatko ho rýchlo pobožkalo na líce a zažehlalo

mu veľa šťastia. Na rozdiel od svojej vyplašenej mamy veľmi dobre chápalo, že všetci sú už odsúdení na smrť.

Pod neistými nohami cítil, ako sa podlaha čoraz väčšmi dvíha. V izbe služobníctva na začiatku chodby vypadal z políc porcelánový riad a ričanie sa nieslo až k nemu.

O chvíľu začne loď klesať ku dnu.

Liam sa narýchlo pošepky pomodlil a natiahol krk, aby nazrel do poslednej kajuty. Bola prázdna.

Podlaha sa otriasla hlasným stonom, akoby zaspievala obrovská veľryba. Skôr to bolo cítiť ako počuť. Za okienkom kajuty sa zrazu čosi zableslo. Liam videl len tmú, ktorú prerušil striebřistý prúd bublín.

Paluba E je pod hladinou.

„Dofrasa!“ skríkol Liam. „To je môj koniec.“

Kúsok cúvol. Na začiatku chodby zbadal niekoľkokocentimetrový potok vody, ktorého hladina pomaly stúpala a rozlievala sa po koberci smerom k nemu.

„Ó, nie!“

Cez začiatok chodby viedla jediná cesta von.

Zdržal si sa tu pridlho, Liam. Ty blázon, zdržal si sa tu pridlho.

Pochopil, že matka s dcérou boli varovaním osudu, že má vypadnúť. *Mal s nimi odísť.*

Nohy mu olízala ľadová voda, natiekla mu do topánok a s ľahkosťou stúpala čoraz vyššie.

Spravil pár krokov vpred a zabáral sa do vody čoraz hlbšie. Postupne cítil jej ľadové objatie na členkoch, lýtkach, kolenách. Priamo pred ním na začiatku chodby boli schody, po ktorých mal vyjsť pred piatimi minútami. Predieral sa vpred a v agónii kvílil. Vodu mal už po pás a neustále stúpala, úplne mu zmáčala bielu stevardskú košeľu. Divo zápasil s vodou, aby sa predral dopredu, a z úst mu cez drkotajúce zuby vychádzali obláčiky pary.

„Óóó, Bóóóže, Panenka Mária... nechcem sa utopiť!“ dostal zo seba a zrazu neznel ako šestnásťročný chlapec, ale ako ufnukané vystrašené dieťa.

Voda už bola príliš vysoko na to, aby sa cez ňu dalo prebrodiť. Pred ním, tam, kde sa chodba stáčala doprava ku schodom, už siahala po svetlá na stenách. Lampy iskrili a blikali.

Schody sú už zrejme zaplavené.

Zbadal, že za rohom sa voda dotýka stropu. Bolo mu jasné, že minimálne prvých niekoľko schodov je už úplne zaplavených. Jediný spôsob, ako sa odtiaľto môže dostať, je zadržať dych a dúfať, že vydrží, kým vyjde hore po schodoch.

„Óóó, Bóóóže!“ Modré pery sa mu triasli pri predstave tápania v temnote pod hladinou. Ak rýchlo nenájde cestu von, bude čím ďalej zúfalejší až nakoniec do pľúc vdýchne morskú vodu.

A vtedy to začul. Akoby sa za ním niečo pohlo.

2. KAPITOLA

1912, Atlantický oceán

Otočil sa, pozrel sa smerom hore na druhý koniec chodby a zbadal muža, stojaceho po členky vo vode. Pridržal sa steny, aby sa nezošmykol dolu k Liamovi.

„Liam O’Connor!“

„Uviazli sme tu!“ zakričal Liam. „Nedá sa... nedá sa odtiaľto dostať!“ prenikavo zakvílil.

„Liam O’Connor,“ zopakoval muž pokojným hlasom.

„Čo?“

„Viem, kto si, chlapče.“

„Čože? Musíme sa...“

Muž sa usmial. „Počúvaj ma, Liam.“ Pozrel sa na hodinky. „Zostávajú ti už len dve minúty života.“ Muž sa poobzeral po žltých oceľových stenách paluby E. „Loď približne o deväťdesiat sekúnd praskne. Zlomí sa v dvoch tretinách. Prova lode, táto väčšia časť, na ktorej sme aj my dvaja, sa potopí prvá – pôjde ku dnu ako balvan. Minútu po tom bude nasledovať korma. Poputujú na dno oceánu do hĺbky dva a pol kilometra.“

„Ach, p-prosím nie. Nie, nie, nie,“ prosíkal Liam a uvedomil si, že plače.

„Hneď ako sa loď potopí, tlak vody sa prudko zvýši, až sa trup lode ohne. Prasknú ti ušné bubienky. Nity,“ povedal a prešiel rukou po rade nitov na stenách, „vyletia zo stien ako guľky z pištole. Túto chodbu okamžite zaplaví voda a tlak ťa rozdrví skôr, než sa stihneš utopiť. Aspoň malá útecha.“

„Ó, Bože, nie. Pomôžte mi.“

„Umrieš, Liam.“ Muž sa opäť usmial. „A to je úžasné.“

„U-úžasné?“

Muž urobil pár krokov vpred, brodil sa s vodou po pás k Liamovi.

„Povedz, chceš žiť?“

„Čože? Dá sa odtiaľto ešte dostať?“

Svetlá na chodbe naraz zhasli. A o sekundu sa opäť rozsvietili.

„Liam, už len šesťdesiat sekúnd a loď sa prelomí. Nemáme veľa času.“

„Dá sa o-odtiaľto ešte d-dostať?“

„Ak pôjdeš so mnou, Liam,“ odvetil muž a podal mu ruku, „tak ťa odtiaľto dostanem. Budeš žiť neviditeľný život. Budeš ako fantóm, nebudeš súčasťou tohto sveta. Už nikdy si nenájdeš priateľov, nikdy nezažiješ lásku.“ Slová sa snažil zjemniť úsmevom. „Dozvieš sa o veciach, z ktorých... z ktorých by si mohol zošalieť, ak by si dovolil, aby ti pomotali hlavu. Niektorí si naozaj radšej zvolia smrť.“

„Chcem žiť!“

„Musím ťa varovať... neponúkam ti *život*, Liam. Ponúkam ti spôsob, ako sa odtiaľto dostať. To je všetko.“

Liam sa zachytil o veľký blikotajúci luster a posunul sa smerom k mužovi. Nohami sa opäť dotkol podlahy. Okolo nich sa zavlňil ohlušujúci ston.

„Táto loď umiera, Liam. Titanic sa zlomí o pár sekúnd. Ak veríš v Boha, možno by si chcel ísť za ním. Ak ostaneš tu, uisťujem ťa, že koniec príde veľmi rýchlo.“

Utopiť sa. To bola pre Liama vždy najhoršia nočná mora. Práve pre obrovský strach z vody sa nikdy nenaučil plávať.

Pozrel sa na muža. Prvý raz sa mu pozorne zahľadel do tváre. Mal hlboké, smutné oči, ktoré lemovali starecké vrásky. Vtedy mu čosi napadlo.

„Ste... s-ste a-anjel?“

Muž sa zasmial. „Nie, som len starec.“ Ruku mal stále vystretú k Liamovi.

„Pochopím, ak sa rozhodneš zostať a zomrieť. Nie každý má odvahu ísť so mnou.“

Liam sa zachvel. Podlaha sa začala hrozivo triasť a chodbou sa roznieslo škripanie trhajúcich sa kusov ocele a buchot rozpadávajúcich sa nitov.

„Je to tu, Liam. Musíš sa rozhodnúť!“

Liam urobil krok vpred a zúfalo sa načahoval za starcovou rukou. Ak by mal čas, ak by jeho hlavu nezamestnávala len panika, možno by bol zvedavý, kto je tento muž a ako ich chce vlastne oboch zachrániť. V tej chvíli bol však schopný myslieť len na jednu vec.

Nechcem zomrieť. Nechcem zomrieť.

Svetlá zhasli. Zostali v úplnej tme.

Liam tápal rukou ako slepec. „Kde máte ruku? Prosím! Nechcem sa utopiť!“

Liamove prsty sa letmo dotkli prstov starca. Starec ho pevne chytil za ruku.

„Rozlúč sa so svojím životom, Liam,“ kričal do hukotu lode, ktorá sa práve lámala na dve časti.

Posledné, čo si Liam uvedomil, bolo vibrovanie oceľovej podlahy v rozpadávajúcej sa chodbe a padanie... padanie do temnoty.

3. KAPITOLA

2001, New York

Padanie, padanie... padanie.

Liam sa strhol zo spánku. Kopal nohami. Oči mal stále zatvorené a na rukách cítil, že je prikrytý niečím suchým a teplým. Všade bolo ticho. Takmer mŕtvotné ticho. Počul len tiché dýchanie vedľa seba a tlmený vzdialený rachot odkiaľsi zhora. Vedel, že nejakým zázrakom sa ocitol *niekde inde*. To bolo jasné. A ležal na posteli alebo na dákom lôžku. Keď otvoril oči, zbadal nad sebou oblúkový strop z tehál, ktorý bol kedysi dávno natretý na bielo. Teraz z neho opadávali úlomky. Z najvyššieho bodu stropu sa na zahnutom kábli pohojďovala a blikala žiarovka. Zdvihol sa na lakte a zbadal, že je na akomsi murovanom pódiu, možno niekde v podzemí. Pod záplavou svetla zo žiarovky nad ním sa od pódia až do úplnej tmy tiahla vlhká betónová podlaha.

Kde to som?

Cítil sa slabý a omámený. Zrazu asi necelý meter od seba zbadal poschodovú posteľ. Naspodu ležalo dievča. Vyzerala byť len o pár rokov staršie ako on. Malo veľmi nepokojný spánok. Hádal mu takých osemnásť, možno devätnásť rokov. Bola to skôr mladá žena ako dievča. Oči sa jej mykali pod viečkami a vydávala žalostné plačlivé zvuky. Pri každom jej kopnutí a šklbnutí nohami sa posteľ zatriasla a zavrzgala.

Opäť sa sám seba potichu opýtal: *Kde to, dopekla, som?*

4. KAPITOLA

2010, niekde nad Amerikou

Maddy Carterová sa nemotorne načahovala za splachovačom, až záchod zlomyselne zasyčal. Na chvíľu sa zamyslela nad tým, či by človeka, ktorý nechtiac v lietadle spláchnie ešte počas sedenia na záchode, mohlo potrubie vtiahnuť a letel by spolu s výkalmi voľným pádom dvanásť kilometrov.

Pekná predstava.

Maddy sa umyla tak dobre, ako sa len v stiesnených priestoroch toalety lietadla dalo. Dívala sa na vír so zvyškami vývratkov v záchodovej mise. Cítila sa lepšie. Jedlo, ktoré pred chvíľou zjedla, bolo vonku. Už ju netlačilo v žalúdku. Dlaňou si pretrela ústa a v zrkadle skontrolovala, či si náhodou neovracala vlasy. Zo zrkadla na ňu zízalo vysoké, neogabané dievča s bledou tvárou. Na lícach sa jej popod rám okuliarov tiahli otrasné pehy, ktoré zúfalo neznášala. Na kostnaté pleciah jej skleslo padali blondávané vlasy. Oblečené mala sivé tričko, na ktorom bolo vpredu vyšité logo Microsoftu.

Stopercentná ajťáčka, a k tomu baba. Presne to si, Maddy.

Veru čudáčka... vymyká sa z normálu. Baba, ktorá zbožňuje, keď sa môže hrať s matičnými doskami, keď prekabáti nejaký softvér alebo keď sa jej podarí pripojiť so svojím iPhonom bezplatne na internet... jednoducho čudáčka. Ajťáčka, ktorá zažíva panický strach zakaždým, keď nastúpi do lietadla.

Odomkla dvere, otvorila ich a vyšla von z kabínky. Pohľad nasmerovala na strednú uličku, na záplavu operadiel a stovky gu-

latých hláv. Zrazu pocítila na pleci niečiu ruku. Otočila sa a zbadala, že pri toalete stojí akýsi starý muž.

„Hm? Čo je?“ opýtala sa a vytiahla si z uší malé šuštiace slúchadlá.

„Si Madelaine Carterová z Bostonu. Sedadlo dvadsaťdeväť D.“

Nechápavo sa naňho pozrela: „Čože? Mám vám ukázať svoju letenku alebo...“

„Obávam sa, že ti zostáva posledných pár minút života.“

Zacítila, že sa jej znova prevrátil žalúdok, pripravený vyvrátiť ďalšiu dávku polostráveného jedla. Fráza ako „posledných pár minút života“ je posledná vec, ktorú potrebuje nervózny pasažier v lietadle počuť. Táto fráza sa spája so slovami ako „terorista“ a „bomba“, ktoré by sa nemali vyslovovať na palube plného lietadla uprostred letu. Starcov pohľad bol naliehavý, ako pohľad človeka, ktorý uteká na vlak.

„O pár minút budú všetci v tomto lietadle mŕtvi.“

Napadlo ju, že len dva typy ľudí môžu povedať takéto čosi – úplný blázon, ktorý si zabudol dať lieky, alebo...

„Ó, môj Bože,“ zašepkala, „vy... vy ste terorista?“

„Nie, prišiel som, aby som ťa zachránil, Madelaine,“ potichu odvetil a odvrátil pohľad na more hláv po oboch stranách uličky, „no len teba.“

Pokrútila hlavou. „Čo... Kto? Ja... ach...“ Ústa sa jej otvárali naprázdno.

„Nemáme veľa času.“ Pozrel na náramkové hodinky. „Asi tak o deväťdesiat sekúnd vybuchne malá nálož uprostred pravej strany lietadla. Tento výbuch vyrazí dieru do trupu, v lietadle sa okamžite zníži tlak, stroj sa pretočí a pôjde kolmo k zemi. Dvadsať sekúnd po tom sa odtrhne pravé krídlo a dovnútra lietadla sa dostane palivo, ktoré sa vznieti.“ Povzdychol si. „O ďalších tridsaťsedem sekúnd spadne lietadlo do lesa a zomrú všetci, ktorí dovtedy nezhoreli.“

Maddy cítila, ako jej v žilách tuhne krv.

„Je mi to ľúto,“ dodal, „ale obávam sa, že toto nemá nikto šancu prežiť.“

„To je... to je nejaký blbý vtip, však?“

„Žiadny vtip.“ Pokračoval: „Jedine *ty* máš šancu. Môžeš sa rozhodnúť, či chceš ďalej žiť.“

Myslel to vážne. Bolo na ňom niečo, čo jej vravelo, že nie je blázon.

Lapala po dychu a inštinktívne vyťahovala inhalátor. „O d-de-väťdesiat s-sekúnd? Vybuchne bomba?“

„Už o menej.“

Nie je to cvok, tak potom...

„Och, Bože, to vy ste sem dali b-bombu. Čo od nás chcete?“

„Nie, nedal, ja nie som terorista. Proste viem, že lietadlo vybuchne. Zajtra ráno sa k útoku prihlási teroristická skupina.“

„A nemôžeme tú bombu nájsť a v-vyhodiť ju z lietadla?“ spýtala sa a v panike zvýšila hlas. To slovo na „b“ povedala príliš nahlas, a preto sa začalo šíriť ďalej. Niekoľko hláv sa rýchlo otočilo a uprelo pohľad na Maddy.

Starec pokrútil hlavou. „Aj keby sme na to mali čas, nemôžem zmeniť to, čo sa má stať. Nemôžem zmeniť dejiny. Toto lietadlo sa musí zrútiť.“

„Och, Bože,“ povedala zúfalo.

„Jediná vec, ktorú môžem spraviť, je dostať ťa odtiaľto, skôr než sa to stane.“

Poobzerala sa po lietadle. Čoraz viac hláv sa obracalo smerom k nim. Šum hlasov narastal a slovo „bomba“ sa ako vlna valilo z jedného radu sedadiel na druhý.

„Ak ma chytíš za ruku,“ povedal a podal jej ruku, „budeš žiť. A na oplátku ťa ja požiadam o pomoc. Alebo môžeš zostať. Vyber si, Madelaine.“

Maddy si uvedomila, že jej v panike začali po lícach stekať slzy. Muž vyzeral byť pri zmysloch. Bol úplne pokojný. Každé slovo myslel smrteľne vážne. Ale vlastne... ako môže niekoho dostať z lietadla počas letu?

„Viem, že neveríš v Boha,“ pokračoval. „Čítal som tvoj spis. Viem, že si ateistka. Takže sa ťa nebudem snažiť presvedčiť, že

som anjel. Viem, že máš strach z výšok a že v lietadle sa cítiš nevoľno. Viem, že tvoj obľúbený nápoj je kola a v spánku mávaš stále tú istú nočnú moru, ako padáš zo žltého domčeka na strome... a viem o tebe ešte veľa iných vecí.“

Zamračila sa. „Odkiaľ... odkiaľ to v-viete?“

Pozrel sa na hodinky. „Zostáva nám už len tridsať sekúnd.“

Uličkou sa k nim blížila letuška. Mala sústredený výraz a oči doširoka otvorené.

„Viem, že si zaniietená fanúšička science-fiction literatúry, Madelaine, takže najjednoduchšie bude, keď ti poviem, že som z budúcnosti.“

Otvorila a znova zavrela ústa. „Ale... to nie je možné!“

„Približne o štyridsať rokov bude cestovanie v čase reálne.“

Natiahla ruku smerom k nej. Neisto na ňu pozrela.

„Dvadsať sekúnd, Madelaine. Chyť ma za ruku.“

Zahľadela sa na jeho vráskavú tvár. „Prečo? Prečo...“

„Prečo *ty*?“

Prikývla.

„Pretože sa na to perfektne hodíš.“

Nervózne preglgla, uvedomila si, že dýcha ťažko a nepravidelne.

Bola zmätená, vystrašená, neschopná vymyslieť ďalšiu aspoň trochu dobrú otázku.

„Potrebujeme ťa,“ povedal pričom stále hľadel na hodinky.

„Pätnásť sekúnd. Je načas rozhodnúť sa.“

„K-kto ste?“

„Ja... alebo skôr *my*... sme ľudia, ktorí sa snažia napraviť, čo niekto iný pokazil. Teraz ma chyť za ruku, Madelaine. Chyť sa ma, hneď!“

Inštinktívne sa za ním naťahovala. Letuška bola už len pár metrov od nich. „Prepáčte,“ skočila im do reči, „niekto mi povedal, že ste sa nahlas rozprávali o tej veci, čo sa začína na ‚b‘. O bombe.“ Posledné slovo opatrne zašepkala. „Mrzí ma to, ale v lietadle takýto slovník nemôžete používať.“

Starec sa na ňu pozrel a smutne sa usmial. „Nie... *Mňa* to mrzí, slečna. Skutočne ma to mrzí.“

Maddy sa naňho zahľadela. „Myslíte to vážne?“

Prikývol. „Musíme odísť hneď teraz.“

„Dobre,“ súhlasila a silno ho zdrapila za načiahnutú ruku. Letuška prekvapene naklonila hlavu. Čelo mala zvrátené a pery zovreté. Chcela sa opýtať, ako vlastne chcú opustiť lietadlo počas letu.

Vtom sa svet zmenil na záblesk bieleho svetla a Maddy silno privrela oči.

5. KAPITOLA

2001, New York

Kričala, aspoň si myslela, že ten zvuk, čo počuje, je krik. Mohla to byť ona. Mohol to byť zvuk krídla, ktoré sa odtrhlo z lietadla. Mohla to byť aj letuška. Nebola si istá.

Hrôzostrašné padanie. Padanie do temnoty.

„Niééé!“ pristihla sa pri výkriku a jej hlas znel ako ostré kvíčanie prasaťa pri zabíjačke.

Prudko sa dvihla.

„Och, Kriste na nebi!“ ozval sa mužský hlas vedľa nej. Maddy doširoka otvorila oči. Pohľad jej najprv pritiahla blikajúca žiarovka, ktorá sa hojdala na tehlovom strope, a potom zbadala priamo nad sebou špinavú posteľ, z ktorej vytrčali hrdzavé struny. Ako posledného zbadala po pravej strane chlapca s jemnými črtami tváre, ktorý sedel na otrhanej posteli s kovovým rámom.

„Kriste na nebi, skoro som zinfarktoval,“ povedal chlapec. „Potichu spíš a zrazu začneš vieskať ako zmyslov zbavená.“

Maddin hlas sa triasol ako krídla motýľa chyteného do pasce. Pozrela sa na seba a zistila, že v ruke ešte stále drží inhalátor. Presne ako vtedy na palube lietadla. Zhlboka sa z neho nadýchla a konečne pocítila v pľúcach dostatok vzduchu. Pomaly sa posadila.

„Som mŕtva. Musím byť mŕtva.“

Mladý muž sa rozpačito usmial. „Ja tiež... aspoň si myslím.“

Chvíľu na seba mlčky hľadeli. „Nie sme náhodou v...“

„V nebi?“ dokončila jeho myšlienku Maddy. „Myslím, že nie. Ak je toto nebo... tak to nie je bohviečo.“ Horná posteľ sa zatriasla. Maddy sa pozrela na trčiace struny.

„Je tam hore niekto?“

Liam prikývol. „Áno, dievča s tmavou pokožkou. Stále spí.“

Z tmy sa ozval hlas: „Volá sa Saleena.“ Obaja naraz sa otočili k tmavej časti miestnosti, kam žiarovka nedosvietila. Na tvrdej betónovej dlážke bolo počuť približujúce sa kroky a z tmy zrazu vyšiel muž s táckou v rukách.

„Kávu?“ opýtal sa starec.

„Och, môj Bože!“ dostala zo seba Maddy, keď spoznala starcovu tvár.

Liam otvoril ústa dokorán. „Vy! Vy ste ten muž z paluby E.“

„Presne tak,“ odvetil potichu. „Volám sa Foster.“

Sadol si vedľa Liama a tácku s obitými hrnčekmi a škatulou plnou šišíek položil na zem medzi posteľe.

„A ty si Madelaine Carterová a ty si Liam O’Connor.“ Ukázal hlavou k vrchnej posteli. „A to dievča hore je Sal Vikramová. Je veľmi mladá, má len trinásť rokov. Bude vystrašená, keď sa zobudí. A nebude tušiť, kde je.“ Obom podal hrnček s kávou.

„Možno by ste mi s ňou mohli trochu pomôcť.“

„Pán Foster. Tak je?“ opýtal sa Liam.

Starec sa usmial. „Foster... pán Foster, to je fuk.“

„Pán Foster, kde to sme?“

Maddy sa pridala. „Mala by som byť mŕtva. Nijako ste ma nemohli dostať z toho lietadla. Naozaj nijako.“

Foster sa k nej otočil. „Cestovanie v čase, pamätáš?“

Privrela oči. „To nie je možné.“

„Ale je,“ súhlasne pokýval hlavou, „bohužiaľ.“

„Čo je to *cestovanie v čase*?“ ozval sa chalan.

Maddy sa k nemu naklonila. „To si, hádam, robíš srandu.“

„Na Liama musíš ísť pomaly,“ vysvetľoval Foster. „Je z roku 1912. Vtedy ešte neboli sci-fi filmy a komiksy.“

Maddy sa otočila späť na Liama a lepšie si prezrela jeho oblečenie. Nebol čašník, ale stevard na lodi. Všimla si, že na náprsnom vrecku má vyšité logo spoločnosti White Star Line.

„1912? To vážne?“